

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

26 март 1996 година*

По дело C-392/93

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, на основание член 177 от Договора за ЕИО от страна на High Court of Justice, Queen's Bench Division, Divisional Court, (Обединеното кралство) в производството, висящо пред този съд между

The Queen

и

H. M. Treasury,

ex parte: **British Télécommunications pic**

относно тълкуването на член 8, параграф 1 от Директива 90/531/ЕИО на Съвета от 17 септември 1990 г. относно процедурите за възлагане на обществени поръчки във водния отрасъл, енергетиката, транспорта и далекосъобщенията (ОВ L 297, стр. 1),

СЪДЪТ,

в състав : г-н G. C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н C. N. Kakouris, г-н D. A. O. Edward и г-н J.-P. Puissochet, (председатели на състав), г-н G. F. Mancini, г-н F. A. Schockweiler, г-н J. C. Moitinho de Almeida (докладчик), г-н C. Gulmann и г-н J. L. Murray, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Tesaro

секретар: г-жа L. Hewlett, администратор,

като взе предвид писмените становища, представени:

- за British Télécommunications pic, от г-н G. Barling, QC, M. T. Sharpe, и г-жа H. Davies, barristers, упълномощени от г-н C. Green, solicitor и главен юридически съветник

- за правителството на Обединеното кралство, от Г-н J. Collins, Assistant Treasury

* Език на производството: английски.

Soliciter, в качеството на представител, и г-н J. Beloff, QC,

- за френското правителство, от г-жа H. Duchène, секретар по външните въпроси към Министерство на външните работи и г-н C. de Salins, съветник по външните работи в същото министерство, в качеството на представител,

- за Комисията на Европейските общности, от г-н H. van Lier, юридически съветник, и г-н D. McIntyre, национален служител прикрупен към правната служба, в качеството на представител,

след като изслуша устните становища на British Télécommunications plc, за което се явява г-н G. Barling, г-н T. Sharpe и г-жа H. Davies, правителството на Обединеното кралство, за което се явява J. Collins, K. P. E. Lasok, QC, и S. Richards, barrister, немското правителство, за което се явява г-н E. Rôder, Ministerialrat към федералното министерство на икономиката, в качеството на представител, италианското правителство, за което се явява г-н I. Braguglia, avvocato dello Stato, и Комисията, за която се явява г-н H. van Lier et D. McIntyre, на съдебно заседание на 26 октомври 1994 г.,

след като изслуша становището на генералния адвокат на съдебното заседание на 28 ноември 1995 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 28 юли 1993 г., постъпило в Съда на 23 август 1993 г., High Court of Justice, Queen's Bench Division, Divisional Court (по-нататък "Отделението на Върховния съд") е поставил, по силата на член 177 Договора за ЕИО, четири преюдициални въпроса относно тълкуването на член 8, параграф 1 от Директива на Съвета 90/531/ЕИО от 17 септември 1990 г. относно процедурите за възлагане на обществени поръчки във водния отрасъл, енергетиката, транспорта и далекосъобщенията (ОВ L 297, стр. 1, по-нататък "Директивата")

2. Тези въпроси са повдигнати в производство, образувано от British Télécommunications plc (по-нататък „BT“) срещу правителството на Обединеното кралство за отмяна на приложение 2 от „Utilities Supply and Works Contracts Régulations 1992“ (по-нататък „Регламенти от 1992 г.“), които въвеждат член 8, параграф 1 от Директивата.

3. Член 2, параграф 2, буква г) от Директивата предвижда, че релевантни дейности по смисъла на директивата са по-специално "предоставяне или управление на обществени далекосъобщителни мрежи или предоставяне на една или няколко обществени далекосъобщителни услуги".

4. Съгласно член 2, параграф 1, буква б), Директивата трябва да се прилага по отношение на договарящи предприятия, които “не са държавни органи или предприятия, които извършват една или няколко от посочените в параграф 2 дейности или съчетание от тях и действат на основата на специални или изключителни права, предоставени от компетентен орган на държавата-членка”. По-нататък член 2, параграф 3, буква а) постановява, че във връзка с прилагането на член 2, параграф 1, буква б), следва да се счита, че дадено договарящо предприятие притежава специални или изключителни права най-вече в случаите, в които “за изграждане на посочените в параграф 2 мрежи или съоръжения може да участва в процедура за отчуждаване или използване на собственост или да поставя мрежови съоръжения на, под или над държавни пътища”.

5. Съгласно член 2, параграф 6 „договарящите предприятия, изброени в приложения I - X, са длъжни да изпълнят определените по-горе критерии”. приложение X, което от своя урежда “Управлението на далекосъобщителни мрежи или предоставянето на далекосъобщителни услуги”, се отнася по-специално, според Обединеното кралство, до BT, Mercury Communications Ltd (по-нататък „Mercury”) и City of Kingston upon Hull (по-нататък „Hull”).

6. Член 8 от Директивата гласи следното:

„1. Тази директива не се прилага спрямо договори, които договарящите предприятия ... възлагат за покупки, чиято единствена цел е да им позволи да доставят една или няколко далекосъобщителни услуги, когато други организации са свободни да предлагат същите услуги в същия географски район и при същите съществени условия.

2. По искане на Комисията договарящите предприятия са длъжни да я уведомят относно услугите, които считат за обхванати от посоченото в параграф 1 изключение. Комисията може за информация периодично да публикува в *Официален вестник на Европейските общности*, списъка с услуги, които счита за попадащи в изключението. Като упражнява това правомощие, Комисията следва да зачита всички поверителни търговски аспекти, изтъкнати от договарящите предприятия, при предаване на информацията.”

7. На последно място член 33, параграф 1, буква г) предвижда:

“1. Договарящите предприятия са длъжни да съхраняват съответна информация за всеки договор, с помощта на която впоследствие да обосноват взетите решения във връзка с:

...

г) неприлагането на разпоредбите от дялове II, III и IV в съответствие с предвидените в дял I дерогации.”

8. В Обединеното кралство, член 8, параграф 1 от Директивата е въведен във вътрешното право с член 7, параграф 1 от Регламент от 1992 г., който предвижда:

“Тези регламенти не следва да се прилагат при търсенето на предложения по отношение на договор за обществена поръчка, определен в приложение 2, в изключителни случаи е свързано с доставка на една или няколко обществени далекосъобщителни услуги, предвидени в частта от приложение 2, където предприятието е определено.”

9. Част Б на приложение 2 предвижда следното:

“British Télécommunications plc.

Kingston Communications (Hull) plc.

2. Всички обществени далекосъобщителни услуги, когато са предоставяни в рамките на географския район, за който доставчика притежава лицензия за обществен телекомуникационен оператор, с изключение на следните услуги: основни гласови телефонни услуги, справочни услуги, предоставяне на частни линии под наем и морски услуги”.

10. Член 7, параграф 2, добавя:

“Предприятието посочено в приложение 2 по искане следва да изпрати доклад на Комисията, чрез министъра, доклад относно предоставяните обществени далекосъобщителни услуги, считани от него за услуги, предвидени в частта от приложение 2, в която предприятието е определено.”

11. ВТ е акционерно дружество, учредено на 1 април 1984 г. съгласно британския Закон за далекосъобщенията от 1984 г. (“Законът от 1984 г.”), който му прехвърля цялото имущество, включително всички права и задължения, на бившата държавна корпорация, също известна като British Télécommunications plc, самата тя правопреемник, съгласно британския Закон за далекосъобщенията от 1981 г., на Пощите, притежавали по-рано изключителен монопол за управление на далекосъобщителни системи на приблизително цялата национална територия.

12. В областта на фиксираните далекосъобщителни услуги (включително фиксираните гласови телефонни услуги), правителството предоставя необходимите разрешения съгласно закона от 1984 г. на ВТ и Mercury. С оглед обезпечаване на по-голяма конкуренция, законът от 1984 г. изисква взаимно свързване на двете мрежи. По този начин ВТ и Mercury получават изключително право да извършват фиксирани далекосъобщителни услуги до 1990 г. (период на “дуопол”)

13. Двуполусната политика в този отрасъл е изоставена през 1990 г. Правителството издава множество лицензии. Въпреки това през 1992 г. ВТ все още контролира 90 % от доставките на телефонни услуги, Mercury 7 %, а новите

оператори, едва 3 %. Между 1984 г. и юли 1993 г. правителството постепенно разпродава останалите си акции в ВТ.

14. Предоставената на ВТ за 25 години лицензия го задължава да предоставя гласови телефонни услуги на всички желаещи в Обединено кралство, с няколко изключения, дори когато търсенето е недостатъчно с оглед покриване на разходите за доставка (“универсално задължение за услуги”). ВТ е единственият лицензиран оператор, обект на регулиране във връзка с тарифните промени (“ценова шапка”).

15. Като въвежда член 8 от Директивата в националното законодателство, Регламентите от 1992 г. освобождават почти всички оператори във въпросния отрасъл, включително Mercury, от задължението да ги спазват във връзка с договорите за доставка на далекосъобщителни услуги. Само ВТ (и Hull, в рамките на територията, за която притежава лицензия) остават обект на разпоредбите на директивата, макар и единствено по отношение на основните гласови телефонни услуги, справочните услуги, предоставянето на линии под наем на частни субекти и морските услуги.

16. С исковата молба пред Divisional Court, ВТ иска отмяна на приложение 2 към Регламентите от 1992 г., на основание, че член 7, параграф 2 и приложение 2 неправилно прилагат член 8 от Директивата. ВТ претендира, че правителството е следвало да транспонира предвидените в член 8, параграф 1 от Директивата критерии, преди да пристъпи към тяхното прилагане. Според ВТ, като определя във връзка с всяко договарящо предприятие коя от доставяните услуги отговаря на тези критерии, правителството го е лишило от предоставеното му от директивата право да взема самостоятелни решения.

17. Освен това ВТ претендира вреди от претърпяна от него загуба в резултат от неправилното въвеждане на директивата, а именно направените от него допълнителни разходи с оглед изпълнението на Регламентите от 1992 г. То твърди също така, че последните са му попречили да сключи изгодни сделки и са го поставили в неблагоприятно положение от търговска и конкурентна гледна точка, като го задължават, за разлика от останалите оператори в отрасъла, да публикува в *Официалния вестник* своите планове за доставки и договори.

18. Divisional Court решава да спре производството, образувано от ВТ, и да поиска от Съда постановяване на преюдициално решение по следните въпроси:

“1. При правилно тълкуване на Директива 90/531 на Съвета попада ли в предоставената съгласно член 189 от Договора дискреционна власт на държава-членка правото сама да определя, при въвеждането член 8, параграф 1 от Директивата, за кои от доставяните от договарящите предприятия далекосъобщителни услуги се прилага и за кои не предвиденото в тази разпоредба изключение?

2. а) Отнася ли се изречението в член 8, параграф 1 “когато други предприятия са свободни да предлагат същите услуги в същия географски район и при същите съществени условия” единствено до “свободата” и “условията” със законен или регулаторен характер?

б) Ако отговорът на въпрос 2, буква а) е отрицателен:

i) спрямо какви други обстоятелства се отнася изречението; и

ii) свързано ли е положението на договарящото предприятие на пазара на по-специални далекосъобщителни услуги с тези обстоятелства; и

iii) ако положението има значение, какво е то, и по-специално в какви случаи може да бъде решаващо?

в) дали отговорите на въпроси ii) и iii) в буква б) по-горе, са повлияни от факта, че договарящото предприятие е подчинено на законови ограничения и ако е така, в какво отношение са повлияни?

3. Ако отговорът на въпрос 1 е утвърдителен:

а) при наличие на спор между договарящото предприятие и националните власти, които прилагат член 8, параграф 1, как сезираният със спора национален съд ще обезпечи правилното изпълнение на критериите за прилагане на изключението по член 8, параграф 1, и по-специално трябва ли да замести собствената си преценка относно приложението на предвиденото в член 8, параграф 1 изключение с тази на упоменатите по-горе национални органи;

б) ако националният съд установи, че определенията на някои далекосъобщителни услуги, възприети от прилагащите член 8, параграф 1 национални органи с оглед преценката дали дадена услуга попада или не в обхвата на изключението, са такива, че за договарящите предприятия е невъзможно да разберат дали спрямо тази услуга се прилага или не изключението, нарушена ли е Директива 90/531 или някакъв основен принцип на правото на Общността, и по-специално изискването за правна сигурност;

в) има ли право държавата-членка, която определя някои далекосъобщителни услуги, да приема определения, основани на описание на техническите средства за предоставяне на услугата, а не на описание на самата услуга?

4. Ако дадена държава-членка неправилно е приложила член 8, параграф 1 от Директива 90/531 на Съвета, дължна ли е същата съгласно правото на Общността да обезщети договарящото предприятие, претърпяло вреди от загуби в резултат от грешката, и ако да, при какви условия възниква тази отговорност?”

Въпрос 1

19. С първия въпрос, Divisional Court цели по същество да установи дали държавите-членки могат, като въвеждат директивата във вътрешното си право, да определят кои далекосъобщителни услуги следва да се изключат от нейния обхват съгласно член 8, параграф 1, или това е право на самите договарящи предприятия.

20. Френското, немското и италианското правителство и Обединеното кралство считат, че директивата не забранява на държавите-членки да определят кои от предоставяните от договарящите предприятия далекосъобщителни услуги попадат в приложното поле на предвиденото в член 8, параграф 1 изключение. По този начин държавите-членки уточняват съдържанието на тази разпоредба и допускат упражняването на съдебен контрол, който в противен случай би бил невъзможен.

21. Освен това според немското правителство и Обединеното кралство би било особено важно член 8, параграф 1 да се въведе по този начин, в случаите, подобни на настоящия, в които е налице несъгласие между държава-членка и договарящо предприятие относно обхвата на изключението. Немското правителство добавя, че държавите-членки могат по-добре от Комисията да преценят дали на пазара на далекосъобщителни услуги съществува конкуренция във връзка с дадена услуга, както и че по този начин определянето от тези държави-членки на приложното поле на член 8, параграф 1, би довело до по-ефективен контрол от осъществявания от Комисията на основата на получена съгласно член 8, параграф 2 информация.

22. На последно място немското правителство изтъква, че членове 8, параграф 2 и член 33, параграф 1, буква г) не подкрепят извода, че договарящите предприятия сами трябва да определят кои услуги да се считат за изключени. Обстоятелството, че тези разпоредби изискват организациите да уведомяват Комисията за изключените услуги и да съхраняват съответна информация за всеки договор, за да обосноват впоследствие неприлагането на дялове II, III, IV на Директивата, не означава, че държавите-членки нямат право да определят обхвата на предвиденото в член 8, параграф 1 изключение.

23. Тези аргументи не могат да бъдат възприети.

24. Член 8, параграф 2 от Директивата, подобно на член 6, параграф 3 и член 7, параграф 2, предвижда, че договарящите предприятия са длъжни да съобщят на Комисията по нейно искане услугите, които считат за изключени съгласно упоменатите по-горе разпоредби. Ако държавите-членки е следвало да определят въпросните услуги, те също биха били задължени да информират Комисията за изключените от обхвата на директивата услуги, което да позволи на Комисията да изпълни възможната ѝ от тези разпоредби задача.

25. Тъй като директивата не налага такова задължение на държавите-членки, така както член 3, параграф 4, договарящите предприятия следва сами да определят услугите, изключени съгласно член 8, параграф 1.

26. Това тълкуване съответства на целта на Директива 92/13/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1992 г., която съгласува законови и подзаконови нормативни разпоредби, свързани с прилагането на правила на Общността относно възлагането на обществени поръчки на предприятия, които извършват дейност в областта на водите, енергията, транспорта и далекосъобщенията (ОВ L 76, стр. 14), а именно предоставяне на подходяща правна закрила на доставчици или изпълнители в случай на нарушение на законодателството на Общността относно обществените поръчки (вж., по-специално съображение 5 от Директива 92/13).

27. Ако решението за изключване на определени услуги от обхвата на директивата се остави на държавите-членки, стопанските субекти биха били лишени от предоставените с Директива 92/13 правни средства за защита в случай на нарушаване от договарящите предприятия на правилата на Общността относно обществените поръчки, и по-специално от правото на обезщетение за вреди, съгласно член 2, параграф 1, с оглед предотвратяване или прекратяване на всяко нарушение.

28. На последно място това тълкуване обезпечава равното третиране на договарящите предприятия и техните доставчици, които по този начин остават обект на същите правила.

29. Следователно отговорът на въпрос 1 трябва да е, че държавите-членки нямат право, да въвеждат директивата във вътрешното си право, да определят кои далекосъобщителни услуги следва да се изключат от обхвата ѝ при прилагането на член 8, параграф 1 тъй като това правомощие е предоставено на самите договарящи предприятия.

Въпрос 2

30. С втория въпрос, Divisional Court се интересува дали предвиденият в член 8, параграф 1 критерий, а именно че “други организации са свободни да предоставят същите услуги в същия географски район при същите съществени условия”, освен на правна, трябва да се подложи и на фактическа проверка. В последния случай, националният съд иска да разбере кои обстоятелства следва да се вземат предвид при преценката относно съществуването във връзка с дадена услуга на реална конкуренция на далекосъобщителния пазар.

31. ВТ поддържа, че предвиденият в член 8, параграф 1 критерий е изпълнен при наличието на законови и подзаконови нормативни разпоредби, които обезпечават, от правна гледна точка, свободната конкуренция в съответния отрасъл, като заобикаля по този начин необходимостта от преценка относно съществуването на тази конкуренция на практика.

32. Това тълкуване противоречи на редакцията и целта на член 8, параграф 1. Изискването други организации да могат да предоставят същите услуги в същия географски район при същите съществени условия е залегнало в общия смисъл на

член 8, параграф 1. Освен това параграф 13 гласи, че за да бъдат изключени от обхвата на директивата, дейностите на договарящите предприятия трябва “пряко да са изложени на конкурентните сили на пазарите с неограничен достъп”.

33. С оглед изложеното предвиденият в член 8, параграф 1 критерий трябва да се тълкува в смисъл, че други договарящи предприятия следва не само да имат право да действат на пазара на въпросните услуги, без каквато и да било правна пречка за това, но също така да могат действително да предоставят тези услуги при същите условия както договарящото предприятие.

34. При тези обстоятелства решението за изключване на определени услуги от обхвата на директивата трябва да се вземе на индивидуална основа, при отчитане по-специално на всички техни характеристики, съществуването на алтернативни услуги, ценообразуващите фактори, господстващото положение или друго влияние на договарящото предприятие на пазара и наличието на юридически ограничения.

35. Следователно отговорът на втория въпрос трябва да бъде, че предвиденият в член 8, параграф 1 критерий, а именно че “други организации са свободни да предлагат същите условия в същата географска област и по същество при същите условия”, следва да се подложи на правна и фактическа проверка, като има предвид по-специално всички характеристики на съответните услуги, съществуването на алтернативни услуги, ценообразуващите фактори, господстващото положение или друго влияние на договарящото предприятие на пазара и наличието на юридически ограничения.

Въпрос 3

36. Като се има предвид отговора на въпрос 1, не е необходимо да се разглежда въпрос 3.

Въпрос 4

37. С четвъртия въпрос, Divisional Court цели да установи дали държава-членка, която въвежда директивата във вътрешното си право е определила кои услуги на дадено договарящо предприятие да изключи от обхвата ѝ съгласно член 8, е длъжна по силата на правото на Общността да обезщети съответното предприятие за загубите, претърпени в резултат от извършената от държавата грешка.

38. Следва предварително да се припомни, че принципът за отговорност на държавите за загуби и вреди, причинени на частни субекти в резултат от нарушение на правото на Общността, за което държавите отговарят, е присъщ на системата на Договора (Решение от 19 ноември 1991 г., Francovich e.a., C-6/90 и C-9/90, Recueil стр. 1-5357, точка 35, и от 5 март 1996 г., Brasserie du pêcheur и Factortame, C-46/93 и C-48/93, все още непубликуван в Recueil, точка 31). Следователно принципът важи във всички случаи, в които дадена държава-членка

нарушава правото на Общността (Решение *Brasserie du pêcheur* и *Factortame*, упоменато по-горе, точка 32).

39. Освен това в последното решение и във връзка с нарушение на правото на Общността, за което държава-членка, която притежава широка дискреционна власт при изпълнение на законодателните си функции, може да носи отговорност, Съдът е посочил, че правото на Общността предоставя право на обезщетение при наличието на три условия: нарушената правна норма да поверява права на частни субекти; нарушението да е достатъчно съществено; и да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушаването на задължението от страна на държавата и причинената на пострадалите страни вреда (точки 50 и 51).

40. Същите тези условия са приложими в ситуация, взета от националния съд като пример, при която държава-членка неправилно е въвела дадена директива на Общността във вътрешното си право. В тези случаи е уместен ограничителния подход към отговорността на държавите-членки, по причини, вече изложени при обосновката на строгия подход към деликтната отговорност на институциите на Общността или държава-членка във връзка с упражняване на законодателни функции в материята на правото на Общността, когато дадена институция или държава-членка притежава широко право на преценка, по-специално необходимостта да се гарантира, че упражняването на тези законодателни функции не е възпрепятствано от евентуални искове за вреди, когато общественият интерес изисква от институциите или държавите-членки да приемат мерки, които биха могли неблагоприятно да засегнат частни интереси (вж., по-специално, Решение от 25 май 1978 г., *HNL* и др. Съвет/Комисия, по съединени дело 83/76, 94/76, 4/77, 15/77 и 40/77, *Recueil*, стр. 1209, точки 5 и 6, и *Brasserie du pêcheur* и *Factortame*, упоменати по-горе, точка 45)

41. Макар по принцип националните съдилища да проверяват дали са изпълнени или не условията, които уреждат отговорността на държавата за нарушаване на правото на Общността, в настоящия случай Съдът разполага с цялата необходима информация, за да прецени дали обстоятелствата налагат извода за съществено нарушение на правото на Общността.

42. Съгласно практиката на Съда, нарушението е достатъчно съществено когато, при упражняване на законодателни правомощия, дадена институция или държава-членка явно и сериозно пренебрегнат границите на правата си (Решение *HNL* други/*Conseil* и *Commission*, упоменато по-горе, точка 6, и *Brasserie du pêcheur* и *Factortame*, упоменато по-горе, точка 55). Сред факторите, които компетентния съд трябва да вземе предвид, са яснотата и точността на нарушеното правило (Решение *Brasserie du pêcheur* и *Factortame*, точка 56).

43. В настоящия случай член 8, параграф 1 е неправилно редактиран и спрямо него с основание може да се приложи както конструкцията, използвана от Съда в настоящото решение, така и тълкуванието, дадено от Обединеното кралство

добросъвестно и въз основа на доводи, които не са изцяло лишени от състоятелност (вж. точки 20 и 22 по-горе). Това тълкуване, споделено също и от другите държави-членки, не противоречи явно на редакцията на директивата или преследвана с нея цел.

44. Освен това Обединеното кралство не е разполагало с ръководни указания от практиката на Съда относно тълкуването на въпросната разпоредба, нито пък Комисията е повдигнала въпроса при приемането на Регламентите от 1992 г.

45. При тези обстоятелства фактът, че дадена държава-членка, като въвежда директивата във вътрешното си право, е счела за необходимо да определи кои услуги следва да се изключат от обхвата ѝ съгласно член 8, макар в противоречие с последната разпоредба, не може да се възприеме за достатъчно съществено нарушение на правото на Общността от вида, посочен от Съда в решението му по делото *Brasserie du pêcheur et Factortame*.

46. Следователно отговорът на въпрос 4 трябва да е, че правото на Общността не изисква от държава-членка, която въвежда директивата във вътрешното си право, да определи кои услуги на дадено договарящо предприятие следва да се изключат от обхвата ѝ съгласно член 8, да обезщети съответната организация за загубите, претърпени в резултат от извършената от държавата грешка.

По съдебните разноски

47. Разноските, направени от френското, немското и италианското правителство и Комисията на Европейските общности, представили писмени становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. Тъй като за страните по главното производство тази процедура е етап от висящото пред националния съд дело, решението относно разноските е въпрос от компетентността на този съд.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от High Court of Justice, Queen's Bench Division, Divisional Court, с Определение от 28 юли 1993 г., реши

1. Държавите-членки нямат право, да въвеждат във вътрешното си право Директива 90/531/ЕИО на Съвета от 17 септември 1990 г. относно процедурите за възлагане на обществени поръчки на предприятия, които извършват дейност в областта на водите, енергията, транспорта и далекосъобщенията, да определя кои далекосъобщителни услуги следва да се изключат от обхвата ѝ съгласно член 8, параграф 1, тъй като това право принадлежи на самите договарящи предприятия.

2. Предвиденият в член 8, параграф 1 от Директива 90/531 критерий, а именно че “други предприятия са свободни да предлагат същите условия в същата географска област и по същество при същите условия”, трябва да бъде подложен на правна и фактическа проверка, като се имат предвид по-специално всички характеристики на съответните услуги, съществуването на алтернативни услуги, ценообразуващите фактори, господстващото положение или друго влияние на договарящото предприятие на пазара и наличието на юридически ограничения.

3. Правото на Общността не изисква от държава-членка, която въвежда Директива 90/531 във вътрешното си право, е определила кои услуги на дадено договарящо предприятие следва да се изключат от обхвата ѝ съгласно член 8, да обезщети съответната организация за загубите, претърпени в резултат от извършената от държавата грешка.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 26 март 1996 година.

Подписи